

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.

Men schryft in te Tongeren by de W. J. - P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 5 fr. per jaer.

» » » » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 13 »
De reklamen » » » » » 25 »

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 26 FEBRUARY.

De wet tegen de geestelykheid is gestemd, niettegenstaende zy door byna al de liberale gezetten van het land werd afgekeurd — ziehier hoe de *Patrie* zich over die stemming uitlaet :

De liberalen hebben de vryheid van liefdadigheid gedood onder kasseisteeenen ; zy komen nu de vryheid der eere-diensten nog schenden door de stemming. Van heel de linkerzyde heeft M. DEFRE ALLEEN met de minderheid gestemd, hoewel in de meerderheid verscheidene leden overtuigd zyn dat zy slecht hebben gehandeld, dat hunne stemming strydig is met de grondwet, strydig met de overleveringen van het Nationaal Kongres — maer zy hebben de ingeving van hun geweten niet durven involgen : — de hooge liberale raad had beslist dat men de vryheid van eeredienst zou schenden, en die ongelukkigen hebben de stem van hunne conscientie gedood. M. Dolez zelve heeft het werk der commissie niet durven verdedigen tegen de wyziging van M. Tesch, die zich zelfs de moeite niet gaf het te ontwikkelen. Het was beslist ; de wet was voorgeschreven en de ministeriele dienaers hebben het hoofd gebukt.....

De volksvertegenwoordigers welke dit jaer moeten herkozen worden, zyn :

Voor de provincie Antwerpen : MM. de Boe, Loos, Rogier, Vervoort en Veydt, te Antwerpen ; d'Ursel, Notelleirs en Van den Branden de Reeth, te Mechelen ; Coomans en de Merode-Westerloo, te Turnhout.

Voor de provincie Brabant : MM. Ch. de Brouckere, Defré, Dubus, A. Goblet, L. Goblet, Orts, Prévinaire, Thiéfy en Verhaegen, te Brussel ; de la Coste, de Luesemans, de Man d'Attenrode en Landeloos, te Leuven ; de Chentines, Mascart, Nélis en Trémouroux, te Nyvel.

Voor de provincie West-Vlaenderen ; MM. Coppieters 't Wallant, Devaux en de Vriëre, te Brugge ; de Haerne, H. du Mortier en Tack, te Kortryk ; de Breyne, te Dixmude ; de Smedt, te Veurne ; Van Iseghem, te Oostende ; B. Dumortier en Rodenbach, te Rousselaere ; de Muele-naere en Le Bailly de Tillegem, te Thielt ; Malou, Alph. Vandenpeerenboom en Van Renynghen, te Ypere.

Voor de provincie Luxemburg : MM. Tesch, te Arlon ; d'Hoffsmidt, te Bastogne ; Orban, te Marche ; de Moor, te Neufchateau ; Pierre, te Virton.

Voor de provincie Namen : MM. de Liedekerke en Wala, te Dinant ; Godin, Lelièvre en Moncheur, te Namen ; de Baillet-Latour te Philippeville.

EENE HELDIN.

(Vervolg.)

Het voorjaer kwam. De beide partyen kwamen by Falkrik aen elkander. Ook hier nog zegepraelden de Schotten, hoewel tot weinig nut voor de zaak, welke door zulk eenen wankelmoedigen en onbekwamen verdediger werd voorgestaan. Kort nadat het nieuws van deze overwinning het dal van Glencarthy bereikt had, vertoende de esschenboom het derde staende kruis en de twee laatste hollen.

Dien dag was het weder warm en drukkend ; donderwolken verzamelden zich dreigend achter de bergen ; maer het donderweder brak eerst los tegen middernacht. Toen Maria door de kapel ging, lichtte de bliksem reeds door de venster, en wierp een vliegende schyn op autaar, predikstoel en schilderyen ; hol en dof dreunde het in de verte ; Maria beefde en liep naer de toreendeur. De stomme afgezant stond leuende tegen den muur ; hunne blikken zegden veel maer de mond sprak niets dan het kentekenen : haestig haelde zy de laatste zakken en gaf hem die over. Met de ene hand ontving hy dezelve, met de andere overhandigde hy haer eenen verzegelden brief, met het opschrift : « Aen miss Maria Berthie ; te openen in het bekende gewelf. »

Het onweder was intusschen genaderd ; de bliksem was bykans aenhoudend en werd verblindend ; de donder ratelde heviger en deed alles schudden. Maria wierp eenen weemoedigen blik op den onbekende en wees naer den vlam-menden hemel ; hy vatte de bedoeling van die gebaren volkomen, knieldoer voor hare voeten, greep hare hand, en kuste die vurig en drukte ze aen zyn herte, stond weder op, en met eenen diepen zucht snelde hy naer buiten in dien verschrikkelyken nacht.

De stemming van zaterdag.

Eindelyk is het zoolang betwist en besproken artikel 295 en door gekomen. Maer het is met afschuwelyke brandmerken in den schoot der meerderheid neêrgevallen, even als een pligtige die uren lang aen den pael heeft gestaan en op beide schouders met het gloeiend yzer is getroffen. Strydig met de grondwet, met de godsdienstvryheid, met den landsaerd, met al de overleveringen onzer geschiedenis, en wie weet wat nog al, zoo treedt die *organieke wet* het publiek leven in. Waren wy liberalen in den zin der heeren, wy zouden ons er diep over bedroeven, want op het oogenblik der stemming sprak de meerderheid haer onfaelbaar doemvonnis uit en teekende haer onvermydelyk verval. Het is niet genoeg voor eene opinie dat zy een trotschen Frère, een dwarschen Tesch, een winderigen Rogier aen het hoofd hebbe, de regtveerdigheid ligt niet in het hard geschreeuw noch in de stoute vertredingen ; noch in de plooiende zelfzucht, en toch de regtschapenheid alleen houdt eene meening boven.

Is dan een briefje, uit de bisschoppelyke kanselary verzonden, of een woord van den predikstoel der dorpskerk uitgesproken een schrikverwekkend voor die heeren dat zy, als schuchtere kinderen, zich achter een artikel van het strafwetboek verschuilen moeten om hunne verdere aanslagen tegen den godsdienst te smeden ? En zy denken dat hunne plannen geen kwaed meer kunnen als zy den priester, die zy met den godsdienst strydig verklaren mogt, *wettiglyk straffen kunnen*.

Dat toch voorzeker is eene ongehoorde onnoozelheid. Denken die heeren dat zy in gansch België eenen enkelen priester den mond zullen gestopt hebben als het de regten des godsdienst geldt, dan bedriegen zy zich ten eenen male, en meenen zy er voor hunne opinie eene aenwinst mede te doen als zy eenen pastoor zullen vastzetten omdat hy kloek en trouw zyne pligt heeft gekweten, dan, wy zeggen het regt uit, kennen zy het land niet dat zy vertegenwoordigen.

Alleenlyk moeten zich de katholieken door dien nieuwen aanslag tegen regt en rede niet laten ontmoedigen. Stryden is de wet van het leven der menschen en der staetspartyen. Naermate de eene party de andere onbilliglyk onderdrukken wil is deze nader by haren triomf en gene nader by haren val. (Tyd.)

Vruchteloos wyken de liberalen in de Kamer voor

Maria ging terug naer het gewelf met den brief ; zy opende dien ; bovenop lag een geschrift aen haer, waeria Maccarthy haer zynen dank betuigde voor de bewezene trouw, moed en geheimhouding ; hy beval haer verder zyne zuster aen, en bad haer eindelyk, om in de thans ledige kist het bygevoegde verzegelde schrift te willen sluiten, waerop zich de namen der samenzweerders bevonden. « Een hoofd treffen — zoo eindigde de brief — is op handen ; deszelfs uitkomst is twyfelachtig. Zegepraalen wy, dan is dit stuk weder te vinden ; worden wy verslagen, dan blyven die namen voor de vyanden verborgen, en veel edel bloed gespaerd. Indien ik in den slag mogt vallen, dan ware dit geschrift op myn lyk slecht bewaerd. Verberg het dns in die veilige plaats, edele miss ? Zorg voor myne arme Lucy, en — leef wel ! »

Terwyl Maria dezen brief gelezen en het aenbevolen zorgvuldig verrigt had, was het onweder tot boven het kasteel genaderd ; maer in haer onderaersch gewelf had zy niets daarvan vernomen. Juist toen zy den lanteern weder opvatte om den teruggang aen te nemen, gevoelde zy eenen schok en hoorde een zwaer gebulder. Een verschrikkelyk voorgevoelen overviel haer, zy snelde de hooge steenen trappen op, en vond — de valdeur gesloten. Bevende zank zy op hare knien en zette den lanteern op den bovensten trap ; maer niet lang bleef zy in deze houding ; moedig verhieft zy zich, en duwde met schouders en nek tegen het luik ; vergeefs ! dit wederstond alle hare inspanning ; even-digt konde zy het beproeft hebben eenen berg te verzetten. Zy onderzocht nu, met den schyn des lanteerns, of zy niet eene opening, een stift of zoo iets mogt vinden, waer van zy zich bedienen kon ; maer neen, het luik zat zoo vast en digt, dat zy aenstonds alle hoop verloor om hetzelfde met eigene

de waarheid en de redekunde terug ; vruchteloos willen zy het werk van 1850 en zyne gevolgen verloo-chenen : langs alle kanten vervolgen hen dezelve, en al wie de Constitutie behouden wil, zegt hun harde waarheden. Tot wanhoop gebragt zynde, hebben zy getracht het klerikael spook te voorschyn te doen komen, het heeft niemand vervaerd gemaekt en niemand terug doen wyken, want al te duidelyk is het bewezen dat zy in de herziening van het strafwetboek niets anders raedplegen dan den haet dien zy den godsdienst toedragen en hunne vuige eigenliefde.

Er zyn slechts vyf gazetten in het land, zoo liberale als katholyke, die de ministeriele schikkingen voorstaen : al de anderen, zoo vlaemsche als fransche, van al de gezindheden, bstryden dezelve. Wy treffen in een zeer overdreven liberael dagblad van Brussel (*le Congrès libéral*) harde waarheden aen, bevat in een artikel dat wy hier vertalen :

« Ah ! Mynheeren de oude liberalen, zegt dit blad, gy beweert dat om u moeijelykheden aen te doen, wy de belangen der katholyken bevoordeelen.

» Hé wel ! wy zullen u met geene dubbelzinnige woorden beschuldigen, wy beschuldigen u openlyk, in de tegenwoordigheid van gansch het land, van de zaak der katholyken te dienen, van ze te dienen, hoort gy het ? beter dan zy zelve ? En waerom doet gy dat ? Uit liefde tot hen ? Neen, maer uit *eigenliefde*.

» Wat hebt gy gedaen ? En wat doet gy ?
» Met een wetsontwerp van herziening des strafwet-boeks aen te bieden dat gy voorafgaendelyk niet onderzocht hadt, hebt gy bewys gegeven van onachtzaamheid, van ligtveerdigheid.

» U heden vastklampende aen dit ontwerp met eenen drift dien gy niet vindt voor de goede zaken, geeft gy bewyzen van koppigheid ; daer mede is het al.

» En gy moet ons niet komen spreken van de belangen des lands en van de liberale party.

« Ja, van de belangen der liberale party, want gy bekommert er u juist maer zoo veel mede als dat zy met uwe zaken en met uwe persoonlyke passien overeen komen, die belangen bstrydende wanneer zy die zaken of die passien tegenkanten. En gy moet het niet loochenen. Welke is tegenwoordiglyk uwe ongerymde bezigheid ? Wy hebben het u reeds verweten, gy zoekt de geestelykheid te berooven van een grondwettig regt omdat zy uwe akten niet zou kunnen onderzoeken. Gy hebt dan besloten van wel slecht te doemom te vreezen dat men uwe handelwyze zal weerderen ?

krachten te kunnen heffen. Zy dacht er wel aen om te roepen ; maer toen zy zich herinnerde, dat het midden in den nacht was, en dat zy zich daerenboven in eenen verwyderen en onbewoonden hoek van het kasteel bevond, zwoeg zy, en besloot het aenbreken van den dag af te wachten. Eerst, toen zy weder in het gewelf was afgeklimmen, kreeg zy een duidelyk en ontzettend besef van haren toestand ; levend begraven !

Voor eene vrye en moedige ziel kan het donkbeeld van sterven geen verpletterenden schrik veroorzaken ; maer begraven te worden voor dat men sterft, dit stryd tegen alle de wetten der natuur en tegen de natuur zelve, dit doet zelfs den gebaerdsten moed wegsmeden. Maer ook, zelfs in het zigt des doods, verlaet de hoop den werkzamen geest niet ; en, wanneer de hoop geen ankergrond op aerde kan vinden, verheft zy zich ten hemel. Maria knieldoer neder, en bad met vurige aendacht, hoewel met sidderen en beven, tot Hem, voor wien elk graf open, en zelfs de duisternis des doods een schynend licht is. Versterkt stond zy op, en zette zich naest den lanteern op de kist, met een soortgelyk gevoel als waermede een ter dood veroordeelde zich op de lykkist zet.

Niet lang echter vertoefde zy in deze houding : eene onbedwingbare onrust dreef haer aen om eene nieuwe pooging te wagen. Met den grootste harer seutels beproefde zy het luik op te duwen ; vergeefs ! het was niet te bewegen. Zy ging weder naer beneden ; en, zie daer, het licht in den lanteern was bykans uitgebrand. Die vlam steeg en zank, even als de laatste levenskrachten van een met de dood kampend ligchaem. Weldra zou dan nu eene eeuwige duisternis in treden ; en het licht der wereld, noch eerder dan dat der ziel, uitgedoofd worden ! Met stomme ontsteltenis zag zy op het steeds flauwer wordende lichtje ; eindelyk was